A°. 1839. N°. 26.

ZONDAG DEN 31sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 30 Maart 1839.*

(14299) Alzoo GEORGE FRAZER, zoo voor zich, als in qualiteit van Gemagtigde hier te lande van JOHN FRAZER en GILES DIXON, als in huwelijk hebbende JANE FRAZER, Eigenaren van de Katoen-Plantaadje genaamd *FORGUE*, gelegen in het Neder-district *Nickerie*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* heeft geadresseerd, met verzoek om den Slaaf *April* van gemelde Plantaadje af- en op de privé-namen van de Eigenaren voornoemd, over te doen schrijven.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal *ad interim* zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND

PARAMARIBO, *den 29 Maart 1839.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: MARTINUS MAURITZ ALEXANDER COUPIJN, Weduwenaar van HENRIETTE ALEXANDRINA ZELDER, en JEANNETTE ELISABETH WIEGANDT; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Publieke Veilingen.

Door den Vendumeester M. A. KEIJSER.
Dingsdag, 26 Maart 1839.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Maagden Straat*, bekend onder N. W. La. C. No. 161 en O. W. La. D. No. 360; aankomende den Boedel wijlen Mej. HENRIETTE van ROUX. *f* 4100. — DAVID VIEIRA.

Het *ERF* en daarop staande *GEBOUW*, gelegen aan de *Wanica Straat;* aankomende gemelden Boedel. — *f* 25. — DAVID NASSIJ.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.
Vrijdag, 29 Maart 1839.

Het bloote *ERF*, gelegen aan de *Heeren-* en uitkomende aan de *Wageweg Straat*, bekend onder La. B. No. 95; aankomende DAVID D' ARON JESSURUN. — *f* 385. — A. DE RANDAMIE.

Het bloote *ERF*, gelegen als voren, bekend onder La. B. No. 96*b.*; aankomende DAVID D' ARON JESSURUN. — *f* 450. — A. M. FERNANDES.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 28sten dezer, de Engelsche Schoener *James Mac Nab*, Kapt. W. Wilkenson, van Demerary, hebbende 11 dagen reis; Passagier: den Heer William Hubert Gallup. — Zijnde de Schoener tot voor Paramaribo opgekomen, ten einde aanmerkelijk zee-schade te kunnen herstellen.

Den 30sten, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt F. F. Nickerson, van Wilmigton, hebbende 26 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 26sten, de Nd. Am. Brik *St. Helena*, Kapt Samuel Sayward, naar Glochester; lading: 253 vaten Malassie.

Den 28sten, het Schip *Hendrika*, Kapt. H. E. Sietsma; lading: 223 vaten Suiker, 37 balen schoone Katoen en 8 vaten heele Koffij.

Den 29sten, het Schip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels; lading: 400 vaten Suiker, 60 b. schoone en 14 dito vuile Katoen. — Beide naar Amsterdam.

ADVERTISSEMENTEN.

Uitgaande Regten.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen waarnaar de Uitgaande Regten, der gedurende het *Tweede Kwartaal* dezes jaars, dezer Kolonie uittevoeren Producten, zullen geheven worden, zijn bepaald als volgt:

Van de *SUIKER* op (7½) *Zeven en een halve* Centen.
» » *HEELE KOFFIJ* op (24) *Vier en Twintig* Centen.
» » *GEBROKEN KOFFIJ* op (16) *Zestien* Centen.
» » *SCHOONE KATOEN* op (31) *Een en Dertig* Centen.
» » *VUILE KATOEN* op (15½) *Vijftien en een halve* Centen.
» » *KAKAO* op (12) *Twaalf* Centen per pond Amsterdamsch gewigt.

Paramaribo den 30 Maart 1839.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(14882) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, is gedevolveerd, de Boedel van SOPHIA van WINDHORST, (door het overlijden van ISAK BARUCH LOUZADA); den 11den Maart 1839.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren van dezelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 30 Maart 1839.

De fungerende Curator,
J. O. N. ENGELBRECHT.

Eerste Advertentie.

(14881) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbende gebragt, dat door LOUISA LEITZ geboren DORR, DOROTHE RUNGE geboren DORR en JULIE PIPPER geboren DORR, is gereclameerd de Nalatenschap van B. DORR; en dat wanneer daartegen geene oppositien mogten inkomen, door welgemeld Collegie na verloop van *zes* weken, daarop zal worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo den 30 Maart 1839.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(14767) Over *zes* weken den dag en datum nader te bepalen, zal de fungerende CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, La. A. No. 18, aan den grooten Rijweg in de Voorstad *Zeelandia;* aankomende den Boedel CHRISTINA NIEBUR.

En over *veertien* dagen:

Het ½ aandeel in het *ERF* met het daarop staande *GEBOUW*, La. A. No. 98, aan de *Nepveu'sgracht* (Voorstad *Zeelandia*); aankomende den Boedel D. L. VALENTIJN.

Den blooten GROND genaamd *KLEIN CURAÇAO*, groot 994 Akkers Land, gelegen aan de rivier *Suriname*, ter linkerhand in het opvaren; aankomende den Boedel A. CHARURIER.

Den blooten GROND genaamd *MATUARIBO*, groot 1000 Akkers Land, gelegen in de *Para Kreek*, ter regterhand in het opvaren; toebehoorende aan den Boedel SUSANNA M. KLOPMAN.

Paramaribo den 28 Maart 1839.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(14877) Op den 10den Mei aanstaande zal door den Heer Vendumeester M. A. KEIJSER, in publieke Veiling verkocht worden:

Een *STOOM-MACHINE* met deszelfs *SUIKERMOLEN*; te bezigtigen op de Plantaadje *HAMBURG*, in *Saramacca.*

Hs. KLINT qq.

(14870) *TEER, PIK, HARPUIS* en *SPIRIT THERBENTIJN*; — te bekomen bij

N. BOX & Co.

(14771) De ondergeteekende is voornemens eene reis naar *Europa* te doen.

Biedt tevens UIT DE HAND TE KOOP: Een *extra RIJPAARD, CHAIS* en *TUIGEN.*

Paramaribo den 30 Maart 1839.

C. A. RICHTER.

GEBROEDERS REELFS
BIEDEN TE KOOP:

(14300) Boter, AARDAPPELEN, Rolpens, Worst en Saucijsjes in vaatjes, ¼ tonnen Zoutvleesch en Rookspek, Zwitsersche Kazen in blik, versche Zalm, Oesters, Gravysoup, Soupand Bouilli, ZUURKOOL, BROODSUIKER, Joosjes en Hysan Thee, Raap en Zoete Olie.

BANKET en BITTERKOEKJES, Rozijnen, Pruimen, Korenten, Amandelen, SUIKERGOED in flesschen, VRUCHTEN op BRANDEWIJN, Augurkjes en Roode Bieten, SPECEREIJEN in soorten.

HAVANAH SIGAREN, LIJN OLIE, WITLOOD en andere VERFWAREN; Glazen Ruiten, AARDE- en GLASWERK, Soopjes Kelders, TAFEL COUVERTS, Puddingsvormen, Koffijmolens, IJZER- en KOPERWAREN.

Satinet, Dril, Piqué, Calico's, Cambricks, Neteldoek, fijne en groffe Linnen, Osnabrugs, Nankinet, geele Oost-Indische

Doeken, Mans en Vrouwen Kousen, Draagbanden, Nachtmutsen, Shirting, roode en blaauwe Bont, Vlaggendoek, witte Engelsche *BEAVER* HOEDEN, zwarte vilte HOEDEN.

Roode Wijn in oxhoofden, kisten en bij 't dozijn, Madera- Rhijn- Champagne- witte Mallaga- Tint en andere fijne WIJNEN in kisten, Bier in oxhoofden, Marascino di Zara.

SUIKERKALK, STEENEN, KALK en *CEMENT*, *&c. &c.*

Paramaribo den 23 *Maart* 1839.

Mengelwerk.

De Prinses.

Het was omstreeks twee ure na middernacht. Ik keerde alleen en te voet terug uit eene afgelegene wijk van Parijs; de nacht was schoon, zoodat de weg mij niet zeer lang viel. Na de Champs-Elysées te zijn doorgegaan, kwam ik aan de Pont de la Concorde, alwaar ik mij eenige oogenblikken ophield, om de heerlijke weêrkaatsing van het heldere maanlicht op het water gade te slaan, en, in zoete mijmering verloren, begon ik het uur te vergeten, toen ik door eenen akeligen gil, welke zich digt bij mij liet hooren, plotseling uit mijne droomen werdt gewekt. Het was meer een onwillekeurige kreet, dan een geschreeuw om hulp, en de gedachte aan eenen zelfmoord kwam mij aanstonds voor den geest. Ik bukte mij angstig over de leuning van de brug en vestigde eenen snellen blik op de oppervlakte der rivier. Eerst zag ik niets, maar toen de gil zich flaauwer en meer in de verte herhaalde, onderscheidde ik aan mijne regterhand, te midden van den bleeken weêrschijn der maan, een zwart voorwerp, dat zich bewoog, nu en dan boven kwam, en door den stroom zonder tegenstand werd voortgedreven.

Ik bemerkte alras, dat het eene vrouw was, die met den dood worstelde, of welligt reeds verdronken ware; want sedert een oogenblik hoorde ik niets meer. Op dit uur was er alle waarschijnlijkheid voor, dat zelfmoord alleen de ongelukkige in dezen toestand had gebragt. Ik trok ijlings mijn' rok uit, dien ik aan de leuning hing en stortte mij in den vloed. Een blik op de rivier en den oever overtuigde mij, dat niemand mij eene behulpzame hand kon bieden. Ik zwom, met inspanning van alle krachten, naar de vrouw, die ik niet uit het oog had verloren, en was zoo gelukkig haar te bereiken.

Bij de eerste beweging om haar aan te vatten, bleek mij, dat het leven haar nog niet geheel had begeven; want ik hoorde den onwillekeurigen zucht, die zelfs den wanhopigsten ontglipt, wanneer hij zich in het leven voelt terug geroepen. Door de gevoelloosheid der vrouw en hare kleederen, die haar boven water hielden, begunstigd, bragt ik haar aan den oever en zag toen een der schoonste wezens, die mij immer hadden getroffen: fijne haarlokken, regelmatige trekken, groote blaauwe oogen, door fraaije wenkbraauwen overschaduwd, eene ranke leest, en over het geheel eene bevalligheid, die slechts eigen is aan de eerste jeugd. Het was onmogelijk, op een zoo jong, frisch en zacht gelaat, sporen van wanhoop of zucht tot zelfmoord te ontdekken. Terwijl ik alles in het werk stelde, om de ongelukkige te doen bijkomen, dacht ik, dat zij misschien het slagtoffer kon zijn van eenen aanslag, en onderzocht, of zij geene wond had bekomen, toen hare eerste antwoorden op mijne vragen mij overtuigden, dat zij zelve een einde aan haar leven had willen maken. Ik kon niet nalaten het jonge meisje te vragen, welk bitter verdriet haar, op die jaren reeds, tot zulke eene wanhopige daad had vervoerd.

» Eene verschrikkelijke ramp!" antwoordde zij, het doornatte haar, dat haar voorhoofd bedekte, op zijde schuivende.

Vervolgens haren ijlenden blik, die sedert zij tot bewustheid was gekomen op de rivier had gestaard, naar mij wendende, sprak zij, op eenen dankbaren en gevoelvollen toon:

» De minste belooning, waarop gij regt hebt, voor de menschlievendheid, die u genoopt heeft mijn leven, met gevaar van het uwe, te redden, is de mededeeling mijner rampen; ik zoude u die, zonder de snoodste ondankbaarheid niet kunnen weigeren. Verneem derhalve mijne geschiedenis, mijnheer, daar gij haar in alle geval op eene andere wijze zoudt kunnen hooren, welke u veel minder dan mijne eigene bekentenis het stilzwijgen zoude opleggen."

Terwijl zij aldus sprak, verviel zij in eene soort van zinsverbijstering, die haar den toestand, waarin, en de plaats, alwaar zij zich bevond, geheel deed vergeten; zij zette zich op eenen steen, alsof wij daar tot den morgen hadden moeten blijven. Op hare veiligheid bedacht, hoorde ik en zag uit, of niet eenig rijtuig voorbijkwam; doch, niets gewaar wordende, stelde ik voor, om haar, terwijl zij mij hare geschiedenis zou verhalen, in eenig hôtel der *Rue Royale* te brengen, alwaar zij de noodige hulp zou ontvangen, tot dat zij, met of zonder mij, naar hare woning terug zou willen keeren.

Gij zult verwonderd zijn, sprak zij, opstaande en mij volgende, doch vermits gij mijn redder zijt, en ik vertrouwen in u stel, moet ik beginnen met u mijnen naam te openbaren. Hier zweeg zij een oogenblik, maar vervolgde toen, terwijl ik haar in gespannen verwachting aanschouwde. » Ik ben de prinses van ...."

Het ware inderdaad moeijelijk geweest mijne verwondering méér op te wekken. Ik stond voor haar vol verbazing, en mijn verschrikt oog overzag met snelheid hare geheele persoon. Tot dus verre had niets in haar uiterlijk mij den hoogen rang doen vermoeden, waartoe zij zich plotseling verhief; zelfs had ik haar, naar de kleeding te oordeelen, eer voor eene dochter van nederigen stand, dan voor eene groote dame gehouden. Vooral was ik verwonderd te vernemen, dat zij gehuwd was; want haar gang en hare manieren waren die van een jong meisje. Mijne eerste vraag was, of zij inderdaad was gehuwd.

» Het is maar al te waar, mijnheer," antwoordde zij, » want dit noodlottig woord bevat het gansche geheim mijner smart! Gave de hemel, dat de schijn wezenlijkheid en ik geene prinses van .... ware."

» Het is nu tien maanden geleden," vervolgde zij, na eenige zwijgen, hare oogen wijd open houdende en ze ten hemel slaande, als of zij in een onzigtbaar boek de woorden las, die haar mond uitsprak, » ik was juist zestien jaren oud geworden, en had den prins van.... gehuwd, die, naauwelijks twintig jaren oud, mij, behalve zijne liefde, zijnen aanzienlijken naam en zijn onmetelijk vermogen had geschonken. Het was op den avond van onze bruiloft, den eersten dag van mijn geluk en mijnen roem. Des morgens waren wij voor God en de wereld vereenigd geworden; de dag was in feesten doorgebragt en met een groot bal geëindigd. In mijn slaapvertrek gebragt, wachtte ik vol schaamten en zachte blijdschap dengene, die mij voor eeuwig de zijne had geheeten."

» Welke schitterende droombeelden kwamen mij voor den geest, in die korte oogenblikken, waarin ik alleen werd gelaten, als om mij mijn geluk voor te bereiden! In eene zachte mijmering verloren, bemerkte ik niet, dat de tijd voorbij ging, en dat ik reeds een uur alleen was geweest. Door al de gasten verlaten, was het huis reeds in rust, hetgeen mij vooral trof, doordien er te voren eene zoo groote levendigheid geheerscht had. Ik begon derhalve te vreezen, dat eenig ongeval den prins terug hield, toen naderende stappen mij gerust stelden. Zij kwamen aan de deur van het vertrekt; eene hand stiet haar zachtjes open; mijn hart klopte hevig; ik had geene andere gedachte dan aan mijnen echtgenoot! Maar hij was het niet mijnheer! De voetstappen waren die van eenen knecht, die mij eenen brief bragt. Deze brief is voor eeuwig met vurige letters in mijn hart en geheugen gegrift; hij was van den volgenden korten en verpletterenden inhoud:

Mejufvrouw,

» » Eene onoverkomelijke hinderpaal scheidt ons van elkander. Verwacht mij niet; wij zullen elkander niet wederzien. Wij zijn voor elkander verloren. Wees gelukkig zonder mij. Vaarwel." "

» Een dolksteek had niet dieper dan deze brief kunnen treffen. Ik stortte bewusteloos op den grond. Wat gedurende mijne flaauwte en het overige van den nacht voorviel, heb ik nimmer kunnen vernemen. Den volgenden morgen bij mijn ontwaken vond ik mij bedekt met armoedige kleederen, gelijk die, welke ik thans draag, uitgestrekt op een ellendig bed, op eenen zolder, te midden eener familie van arme handwerkslieden."

» Zoodanig was het lot, voor de prinses van ... bestemd. Men had mij slechts verheven om mij zoo lang te doen afdalen! Men had mij met droomen van grootheid en liefde in slaap gewiegd, om mij in eenzaamheid en ellende te doen ontwaken. Gelijk de noodlottige brief het mij berigtte, heb ik mijnen echtgenoot, die inderdaad dood voor mij is, nimmer wedergezien. Reeds tien maanden heeft dit geduurd; reeds tien maanden leef ik van de menschlievendheid van een armoedig gezin, in welks brood en werkzamheden ik deel, zonder eenig middel, om aan zulk een ellendig leven te ontkomen. Gij begrijpt nu, hoe ik, in een oogenblik van ijlhoofdigheid, tot den dood mijne toevlugt heb willen nemen. Ik beleedigde het Opperwezen, hetwelk u gewis heeft gezonden om mij eene misdaad te besparen, en mij die zal vergeven, daar het mij reeds den moed geeft om de hand te zegenen, die mij aan den dood heeft ontrukt. Geniet het loon van uwe weldaad; meer onderworpen aan mijn lot, zal ik met gelatenheid het juk mijner smarten wedertorschen."

Dit verhaal maakte eenen zonderlingen indruk op mijnen geest. Aan de ongelukkige vrouw geene bijzonderheden durvende vragen, nopens eene daadzaak, waarvan zij mij in hare verwarring de korte en vlugtige schets voor oogen hield, verzocht ik haar mij te verklaren, waarom de familie van den prins niet, zoo veel mogelijk, zijne misdaad jegens haar had vergoed.

» Zijne bloedverwanten hebben durven verklaren, dat zij mij niet kennen."

» En *uwe* nabestaanden?"

» Ik heb er geene! De brave lieden, die zorg voor mij dragen, zijn mijne eenige familie, mijn eenige vrienden. Maar, neen," vervolgde zij blozende, en de oogen nederslaande, » er is nog iemand, die mij bemint, een hartelijk mensch, een jonge handwerksman, verre boven zijnen rang in de maatschappij verheven, die mij zijne ziel, zijn leven en zijne teedere zorgen heeft toegewijd, die slechts één denkbeeld heeft, zich tot mij te verheffen, en, gave de hemel, dat ik tot hem kon afdalen, of dat het lot mij met hem, in plaats van met den prins, had vereenigd! Ik zou dan minder groot, maar gelukkig zijn."

Intusschen waren wij nu in de *Rue Royale*. Niet zonder moeite verkreeg ik eene behoorlijke kamer en voegzame kleederen voor de jonge vrouw.

Zoodra zij in staat was het vertrek te verlaten, verzocht zij mij, dat ik haar te huis zou brengen. Ik voldeed aan haar verzoek, te gereeder, daar ik sinds eenige minuten hare opgewondenheid door eene neêrslagtigheid zag vervangen, die eene ernstige ongerustheid bij mij deed ontstaan. Ook hoopte ik ten haren huize meer bijzonderheden te zullen vernemen. Daar het reeds bijna dag was, vond ik gemakkelijk een rijtuig. Ik geleidde, of liever droeg, de prinses daarin, en naauwelijks waren wij onder weg, of ik zag haar het hoofd achterover op de kussens leggen, de oogen sluiten en in eenen diepen slaap vallen.

(*Het vervolg hierna.*)

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.